

ESIMENE OSA

Võimajandus

Jooosti vaevas kaks asja: kuuvalgus ja vurrud.

Tegelikult pidi ta praegu Hoede majapidamises ringkäiku tegema, aga oli juba viimased viisteist minutit viivitanud aia kagumüüri ääres, üritades välja mõelda midagi nutikat ja romantilist, mida Anyale öelda.

Oleksid Anya silmad ometi sinised nagu meri või siis rohelised otsekui smaragdid, ent silmad on tal hoopistükkis pruunid – armsalt unelevad ... sulašokolaadipruunid? Jänesekasukapruunid?

„Ütle talle siis näiteks niimoodi, et ta nahk kumab kui kuuvalgus,” oli sõber Pieter ennist nõu andnud, „tüdrukutele see meeldib.”

Suurepärane lahendus, kuid Ketterdami ilm polnud koostööaldis. Täna polnud sadama kandis vähimatki tuulevinu ning hallika varjundiga piimjas udu mässis linna kanalid ja käänulised tänavad niiskusesse. Isegi siin, Geldstraati häärberite juures oli õhk kala ja pilsivee lehest raske ja linna välimiste saarte tehastest pärit suits mäkerdas öötaevasse soolakat vinet. Kalliskivi asemel nägi täiskuu välja pigem nagu kollane vistrik, mis oleks paras katki torgata.

Ehk võiks teha komplimendi Anya naeru kohta? Aga samas pole ta Anyat iial naernas kuulnud. Naljad ei kukkunud Joostil kuigi hästi välja.

Joost silmitses oma peegelpilti klaaspaneelilt majast külgmisse aeda viivate topeltuste raamistuses. Emal oli õigus olnud. Isegi selle uue mundriga näeb Joost välja nagu lapsuke. Õrnalt vedas ta sõrmega üle huulepiiri. No kasvaks vurrud vaid kiiremini! Igatahes paistsid udemed tihedamad kui eile.

Vahisõdur oli ta alles kuuendat nädalat ja see polnud põrmugi nii põnev, nagu ta oli lootnud. Tema mõtles, et saab Tündri linnaosas vargaid taga ajada või sadamas patrullida, esimesena pilgu peale heita, mis lasti sadamasildadele tuuakse, ent seitsaati, kui raekojas too suursaadik tapeti, oli kaubanduskoda kurtnud ohutuse üle, nii et kus ta nüüd omadega on? Plindris, tiirutab tuimalt mingi suvalise õnneseenest kaubahärra maja ümber. Või siiski mitte just päris suvalise kaubahärra. Nõunikuhärra Hoede asub Ketterdami valitsuses nii auväärse kohal, kui inimene üldse asuda võib. Sedasorti inimene, kellest karjääritegijat on.

Joost kohendas sinelit ja vintpüssi ning patsutas siis rasket nua puusal. Ehk hakkab ta Hoedele meeldima? *Terava pilgu ja kärke käega*, arvaks Hoede, *selline mees väärrib edutamist*.

„Seersant Joost Van Poel,” mekutas ta sosinal endamisi lausunud sõnade maitset. „Kapten Joost Van Poel.”

„No kaua võib molutada ja ennast imetleda!”

Joost pööras viuhki ringi ja ta põsed löid hõõguma, sest hoogsal sammul astusid külgmisse aeda Henk ja Rutger. Mõlemad olid Joostist vanemad ja suuremad, õlgadestki laiemad, ja nemad olid majavalvurid, nõunik Hoede tentsikud, seetõttu kandsid nad nõunikuhärra teenistujate hele-rohelist livreed ja Novyi Zemist pärit vintpüssi ega lasknud Joostil hetkekski unustada, et tema on kõigest linnavahtide hulgast pärit madaluke mats.

„Mis sa neist udusulgedest paitad, ega nad sellest kiiremini kasva,” naeris Rutger valju häälega.

Joost üritas väarikuse riismed kokku koguda. „Vaja tiir lõpuni käia.”

Rutger müksas Henki küünarnukiga. „See tähendab, et tal on vaja pea grišade töökotta pista ja seal seda tüdrukut vahtida.”

„Oo, Anya, palun tee grišaloitsu ja pane mul vunts kasvama!” tõgas Henk.

Joost pööras kannapealt ringi, põsed lõkendamas, ja hakkas kiiresti piki maja idapoolset külge sammuma. Need kaks olid narrinud teda sellest silmapilgust peale, kui ta kohale oli jõudnud. Poleks Anyat, paluks Joost ehk kaptenilt mujale üleviimist. Joost ja Anya olid noormehe ringkäikude ajal küll vaid mõne sõna vahetanud, aga tüdruku nägemine oli alati Joosti õhtu parim osa.

Joost pidi endale tunnistama, et Hoede maja meeldib talle samuti, kui otsustada nende mõne korra järgi, mil tal oli õnnestunud akendest sisse kiigata. Hoedel olid läikivad musta-valgeruudulised kivipõrandad, säravad tumedast puidust seinad, mida valgustasid käsitsi puhutud klaasist kroonlühtrid, mis hõljusid kassettlagede all otsekui meduusid. Vahel meeldis Joostile mõelda, et see siin on tema maja, et tema ise ongi rikas kaubahärra ja tuli lihtsalt korraks oma peenesse aeda jalutama.

Enne nurga taha pööramist hingas Joost sügavalt sisse. *Anya, silmad on sul pruunid just nagu ... puukoor?* Midagi ikka pähe tuleb. Spontaanselt kukub paremini välja.

Üllatav oli näha, et grišade töökoja klaasruutudega ukсед seisavad lahti. See töötuba siin andis Hoede jõukusest tunnistust veel enamgi kui köögi käsitsi maalitud sinised kahhelkivid või tulbipotikesi tulvil kaminapealsed. Grišadest teenistuslepingulasi ei olnud odav pidada, Hoedel aga oli neid tervelt kolm.

Ent Yuri ei istunud pika töölaua ääres ja Anyat polnud kusagil näha. Kohal oli ainult Retvenko, kes lebaskles, käed-jalad laiali, toolil, seljas tumesinine rüü, silmad kinni, rinnal avatud raamat.

Joost jäi ebalevalt ukšelävele seisma ja kõhatas märkuandvalt. „Uksed peaksid õhtusel ajal kinni ja lukus olema.”

„Majas on palav nagu ahjus,” venitas Retvenko silmi lahti tegemata, ravka aktsent kange ja põrisev. „Ütle Hoedele, et küll ma ukсед kinni panen, kui enam higistama ei aja.”

Retvenko oli skvaller, teistest teenistuslepingulastest vanem, juustes juba hõbedasi niite. Käisid kuulujutud, et Ravka kodusõjas võidelnud ta kaotajate poolel ja pagenud pärast lahingute lõppu Kerchi.

„Annan sinu kaebused hea meelega nõunikuhärra Hoedele edasi,” valetas Joost. Maja oli ilmast ilma ülekõetud, just nagu ajendaks Hoedet kohustus sütt põletada, aga ega Joostil saanud selle kohta midagi öelda olla. „Seni aga ...”

„Sul Yuri kohta ka midagi teada on?” segas Retvenko vahele, avades viimaks ometi raskete laugudega silmad.

Joost kiikas kohmetult töölaua poole, kus oli mitu kausitäit küpseid viinamarju ja kuhjade kaupa burgunderipunast sametit. Yuri viimase aja töö oli emand Hoede kardinatesse marjadest aadrit lasta, aga paari päeva eest oli Yuri raskelt haigestunud ja Joost polnud teda sestsaati näinud. Samet kogus nüüd tasapisi tolmu ja viinamarjad läksid pahaks.

„Mina pole midagi kuulnud.”

„Sina nüüd midagi kuuled. Saaks aga ringi uhkeldada, lilla narrimunder seljas.”

Mis mundril viga? Ja miks peaks Retvenko praegu üldse siin olema? Ta on Hoede isiklik skvaller ja sõidab tihti kaasa kaupmehe kõige väärtuslikumate kaubalastidega, et tagada soodsaid tuuli, mis laevad kiiresti ja turvaliselt sadamasse toovad. Miks ta praegu merel ei võiks olla?

„Äkki pandi Yuri karantiini.”

„Sinust on küll palju abi,” ilkus Retvenko. „Ei tasu sul siin nüüd kaela küünitada nagu hani, kes midagi saada loodab,” lisas ta. „Anya on läinud.”

Joost tundis, et nägu lööb uuesti tulitama. „Kus ta on?” küsis ta võimalikult autoriteetse hääletooniga. „Pärast pimeduse tulekut peaks ta toas olema.”

„Tund aega tagasi võttis Hoede ta kaasa. Samamoodi nagu tol õhtul, kui ta Yuril järel käis.”

„Mis mõttes Yuril järel käis? Yuri jäi ju haigeks.”

„Hoede käib Yuril järel, Yuri tuleb tagasi ja on haige. Kahe päeva pärast kaob Yuri nagu tina tuhka. Nüüd siis Anya.”

Nagu tina tuhka?

„Ehk tekkis mingi hädaolukord. Kui kedagi oli tarvis tervendada ...”

„Kõigepealt Yuri, nüüd Anya. Järgmine olen mina ja keegi ei pane tähelegi, kui, siis ehk vaene ohvitserihakatis Joost. Hakka nüüd minema.”

„Kui nõunikuhärra Hoede ...”

Retvenko tõstis käe ja äkiline tuulehoog puhus Joosti eemale. Joost haaras uksepiitadest ja suutis vaevu jalule jääda.

„Jalamaid.” Retvenko visandas õhku sõõri ja uks prantsatas kinni. Joost jõudis veel õigel ajal lahti lasta, et sõrmed vahele ei jäänud, ja kukkus aeda kápuli.

Nii kähku, kui suutis, tõusis Joost jalule ja pühkis mundrilt pori, häbi kõhus vingerdamas. Vägi oli ühe ukseklaasi mõrastanud. Läbi klaasi oli näha, et skvaller muheleb.

„See võetakse sul palgast maha,” osutas Joost lõhutud ruudule. Endalgi oli paha kuulda, kui jõuetult ja väiklaselt see kõlas.

Retvenko viipas käega ja ukсед lõid hingedel värisema. Vaistlikult astus Joost sammukese eemale.

„Mine oma ringkäiku tegema, tühine vahipeni,” hüüatas Retvenko.

„Vaat see läks hästi,” itsitas aiamüürile naalduv Rutger.

Kaua ta seal juba seisnud oli? „Kas sul midagi paremat ei ole teha kui mul kannul käia?” küsis Joost.

„Kõik valvurid peavad paadikuuri ilmuma. Isegi sina. Või oled sõprus-sidemete sõlmimisega nii ametis, et ei saa tulla?”

„Palusin tal ukse kinni panna.”

Rutger vangutas pead. „Sina ei palu, vaid käsid. Nad on teenrid, mitte mingid auväärt külalised.”

Joost hakkas temaga ühte sammu käima, endal kõhus lausa keeras alandusest. Kõige halvem oligi see, et Rutgeril oli õigus – Retvenkol polnud mitte mingit õigust temaga sel kombel rääkida. Aga mida siis teha? Kui Joostil olekski julgust skvalleriga kähmlema minna, teeks see sama välja mis mürgeldada kallihinnalise vaasiga. Grišad pole lihtsalt mingid teenrid, nemad on Hoede kallis varandus.

Aga mida pidi ometi tähendama Retvenko jutt, et Yuri ja Anya viidi minema? Äkki tahtis ta Anyale lihtsalt katet teha? Ega teenistuslepingulas-test grišasid siis põhjuseta majas hoita, ilma kaitsjata tänaval kõndides varitseb neid oht orjakaupleja kätte sattuda ja igaveseks silmist kaduda. *Võib-olla on Anyal kellegagi kohtamine, mõtles Joost kurvalt.*

Need mõtted katkestas valguselõõm ja sagimine paadikuuri juures, mille esikülj jäi kanali poole. Üle vee paistsid kätte teised uhked kaupmehemajad, kõrged ja saledad, kabadad viilkatused öötaeva taustal tumedalt välja joonistumas, juurdekuuluvad aiad ja paadikuurid laternate kumast valgustatud.

Mõne nädala eest oli Joostile öeldud, et Hoede paadikuuris tehakse remonti ja sinna ei tarvitse ringkäigu ajal minna, aga nüüd koos Rutgeriga sisse astudes ei näinud Joost mingeid värve ega tellinguid. Gondlid ja aerud seisid seinajale püsti upitatult. Kohal olid teised majavalvurid, seljas mererohelised livreed, lisaks tundis Joost ära kaks purpurpunase mundriga linnavahti. Suurema osa kuuri sisemusest võttis aga enda alla hiigel suur kast – eraldi kong, mis paistis olevat tehtud karastatud terasest, ühenduskohad tihedalt neete täis tipitud, ühes seinas tohutu aken. Klaasil oli lainjas muster ja läbi selle nägi Joost tütarlast, kes punast siidkostüümi kramplikult tihedamini keha ümber tõmmates laua ääres istus. Tema selja taga seisis valveseisangus *stadswacht*.

Anya, võpatas Joost. Tüdruku pruunid silmad olid pärani, pilk hirmunud ja nahk kaame. Teisel pool lauda istuv poisike paistis kahevõrra hirmul olevat. Juuksed olid tal unesasised ning jalad ei ulatunud põrandale, vaid kõlkusid närviliselt õhus.

„Miks kõik valvurid kohal on?” küsis Joost. Paadikuuri oli tuubitud vist rohkem kui kümme inimest. Kohal olid ka nõunikuhärra Hoede ja üks kaupmees, keda Joost ei tundnud, mõlemad kaubasakste mustis rõivais. Joost kehtas selja sirgemaks, nähes, et nad räägivad vahtkonna kapteniga. Ehk õnnestus ikka kogu aiapori mundri küljest maha nühkida. „Mis on?”

Rutger kehtas õlgu. „Kelle asi? Peamine, et väike vaheldus.”

Joost vaatas uuesti läbi klaasi. *Anya* vaatas üksisilmi välja tema poole, pilk tühi. Tol päeval, kui Joost oli Hoede majja saabunud, oli tüdruk ta muhkulöödud põse terveks ravinud. Õigupoolest polnud see midagi erilist, kollakasroheline jälg õppusel harjutusi tehes saadud löögist, aga nähtavasti oli see Hoedele silma hakanud ning ju talle ei meeldi, kui keegi tema valvuritest näeb välja nagu pätt. Joost saadeti siis grišade töökotta, kus *Anya* seadis ta hilistalviselt ereda päikesevalguse ruutu istuma. Tüdruku

jahedad sõrmed libisesid tookord üle Joosti naha, kihelus oli jube, sinikas aga kadus loetud sekunditega, just nagu poleks seda ial olnudki.

Joost tänas, Anya naeratas ja Joost oli kadunud mees. Ta teadis, et üritus on juba ette luhtumisele määratud. Isegi kui tüdrukul peaks tema vastu huvi tekkima, ei suudaks Joost ealeski ta teenistuslepingut Hoedelt välja osta ja tüdruk ei tohiks Hoede lubakirjata abielluda. Ent Joosti see ei peatanud, ta astus sellegipoolest tihti läbi, tervitas ja tõi neiule väikesi kingitusi. Enim oli Anyale meeldinud ehk Kerchi kaart, lõbus visand nende saarerahvast, keda ümbritsevad Õigemerres ujuvad merineitsid ja paksupõseliste meestena kujutatud tuultest edasi puhutavad laevad. Odav suveniir, selliseid ostavad turistid Idastäävilt, aga paistis tüdrukule meeldivat.

Joost söandas tervituseks kätt kergitada. Anya ei reageerinud kuidagi.

„Ta ei näe sind, tõlplane,“ naeris Rutger, „teiselt poolt paistab ainult peegelklaas.“

Joosti põsed lõid roosatama. „Kust ma pidin teadma?“

„Tee silmad lahti ja pane kordki tähele.“

Kõigepealt Yuri, nüüd siis Anya. „Miks siin tervendajagrišat vaja läheb? Kas poiss on haavatud või?“

„Minu meelest paistab täitsa terve.“

Kapten ja Hoede paistsid millegi suhtes kokkuleppele jõudvat.

Läbi akna oli näha, et Hoede astub kongi ja patsutab poissi julgustavalt õlale. Nähtavasti olid kongis õhuavad, sest Joost kuulis Hoede häält: „Ole vapper, noormees, siis ootab sind tasuks nii mõnigi krüge.“ Seejärel haaras Hoede oma maksaplekilise kämblaga Anyal lõuast kinni. Anya tõmbus pingule ja Joosti sisikond niisamuti. Hoede sakutas Anyat, nii et tüdruku pea liikus veidi. „Tee, nagu kästakse, siis on varsti kõik läbi, ja?“

Anya naeratas napilt, pingutatult. „Muidugi, *Onkle*.“

Hoede lausus Anya selja taga seisvale vahimehele sosinal paar sõna ja astus siis välja. Kongi uks sulgus valju kõmakaga ja Hoede pani paika raske tabaluku.

Hoede ja teine kaupmees võtsid kohad sisse peaaegu otse Joosti ja Rutgeri ees.

Too kaupmees, keda Joost ei tundnud, küsis: „Olete kindel, et see on ikka tark tegu? Tüdruk on korporalnik. Pärast seda, mis juhtus teie fabriikaatoriga ...”

„Kui see oleks Retvenko, siis oleksin mures, aga Anya on lahkelt meelestatud. Tema on tervendaja, ei kaldu agressiivsusele.”

„Ja vähendasite annust?”

„Jah, aga leppigem kokku, et kui läheb nii nagu fabriikaatoriga, siis korvab kaubanduskoda mu kaotuse. Ei saa ju nõuda, et ma nii suurt kahju kannaksin.”

Kaupmees noogutas ja seepeale andis Hoede kaptenile märku. „Alustada!”

Kui läheb nii nagu fabriikaatoriga. Retvenko oli väitnud, et Yuri on kadunud kui tina tuhka. Kas seda see jutt ehk tähendaski?

„Seersant,” küsis kapten, „olete valmis?”

Valvur vastas kongist: „Jah, härra.” Ta tõmbas noa välja.

Joost neelatas vaevaliselt.

„Esimene kontrollkatse,” sõnas kapten.

Valvur kummardus lähemale ja ütles poisile, et keeraku varrukas üles. Poiss kuuletus, sirutas käe ette ja toppis teise käe põidla suhu. *Selleks on ta liiga suur poiss*, mõtles Joost. *Aga ju ta kardab hirmsasti.* Joostil endal oli pea-aegu neljateistkümnenda eluaastani olnud voodikaaslaseks sokist tehtud kaisukaru – tõik, mille pärast vanemad vennad teda toona armutult tõgasid.

„Õige natuke hakkab kipitama,” ütles valvur.

Poiss hoidis põialt suus ja noogutas, endal silmad ümmargused.

„Poleks tõesti vaja ...” ütles Anya.

„Vaikust, palun,” ütles Hoede.

Valvur patsutas poissi kergelt õlale ja tegi ta käsivarrele erepunase sisselõike. Poiss hakkas silmapilk nutma.

Anya üritas toolilt tõusta, kuid valvur pani käe talle kindlalt õlale.

„Korras, seersant,” ütles Hoede. „Las tüdruk teeb ta nüüd terveks.”

Anya kummardus lähemale ja võttis poisi käe õrnalt pihku. „Kuss,” ütles ta tasakesi ja leebelt, „las ma aitan.”

„Kas see teeb haiget?” neelatas poiss.

Anya naeratas. „Mitte sugugi, ainult sügeleb natuke. Proovi nüüd kätt paigal hoida, eks?”

Joost avastas, et kummardub samuti lähemale. Tegelikult polnud ta kordagi pealt näinud, kuidas Anya teisi tervendab.

Anya võttis varrukast taskurätiku ja pühkis suurema vere ära. Siis libisesid ta sõrmed õige ettevaatlikult üle poisi haava. Joost vaatas hämmeldusega pealt, kuidas nahk moodustus aegamisi uuesti ja otsekui kodus end kokku tagasi.

Mõni hetk hiljem poiss naeratas ja sirutas käe ette. Haavakoht paistis veidi punakas, muidu aga oli sile ja vähimagi märgita. „Kas seda tegi võluvägi?”

Anya nipsas talle kergelt nina pihta. „Teatud mõttes küll. Seesama võluvägi, millega saab hakkama sinu enda keha, kui talle natuke aega ja haavasidet anda.”

Laps paistis vaat et pettunud olevat.

„Hüva-hüva,” lausus Hoede kannatamatult, „nüüd siis *parem*.”

Joost kibrutas kulmu. Seda sõna kuulis ta elus esimest korda.

Kapten andis seersandile märku. „Järgmine katse.”

„Siruta käsi ette,” ütles seersant poisile uuesti.

Poiss raputas pead. „Mulle ei meeldi, kui nii tehakse.”

„Käsi ette!”

Poisi alahuul lõi värisema, ent ta sirutas käe välja ning valvur tegi uue sisselõike. Seejärel pani ta Anya ette lauale vahapaberist ümbrikukese.

„Neela paki sisu alla,” andis Hoede Anyale korralduse.

„Mis seal on?” küsis tüdruk väriseva häälega.

„See pole sinu mure.”

„Mis seal on?” kordas Anya.

„Ära see sind ei tapa. Me palume sul täita paar lihtsat ülesannet, et näha, millist mõju see aine avaldab. Seersant viibib kohal selleks, et hoolt kanda, et sa midagi ülearust ei teeks – tee ainult seda, mida kästakse, said aru?”

Tüdruk pigistas suu kriipsuks, kuid noogutas.

„Sulle ei tehta viga,” ütles Hoede, „aga pea meeles, et kui sina peaksid seersandile viga tegema, siis sellest kongist sa enam välja ei pääse. Uks on väljastpoolt lukku pandud.”

„Mis kraam see seal on?” sosistas Joost.

„Ei tea,” vastas Rutger.

„Mida sa üldse tead?” küsis Joost pominal.

„Nii palju ikka, et suumulk kinni pidada.”

Joost pörnitses teda pahase näoga.

Värisevi käsi võttis Anya vahapaberist ümbrikukese kätte ja avas klapi.

„Lase käia,” ütles Hoede.

Tüdruk kallutas pea kuklasse ja neelas pulbri alla. Viivu istus ta liikumatult paigal ja ootas, huuled kokku pigistatud.

„Kas see on lihtsalt *jurda*?” küsis ta siis lootusrikkalt. Joost avastas, et loodab sama. *Jurda* ei kujutanud endast midagi hirmsat, kõigest ergutit, mida mälusid kõik *stadswacht*'id, et öise vahikorra ajal ärkvel püsida.

„Mis maitsega see on?” küsis Hoede.

„Peaaegu nagu *jurda*, aga magusam, selline ...”

Anya hingas järsult sisse. Ta haaras kätega lauaservast ja tema pupillid laienesid, nii et silmad paistsid peaaegu mustad. „Ooh,” ohkas ta. See kostis peaaegu nagu nurrumine.

Valvuri haare ta õla ümber tugevnes.

„Mis tunne sul on?”

Anya vaatas üksisilmi aknapeeglisse ja naeratas. Valgete hammaste vahelt vilksatas otsekui roosteplekiline keel. Äkitselt hakkas Joostil külm.

„Täpipealt nagu tookord see fabrikaator,” pomises kaupmees.

„Tee poiss terveks,” käskis Hoede.

Tüdruk sooritas käeviipe, peaaegu hooletu žesti, ja poisi käe haav kasvas silmapilk kinni. Veri koondus punasteks piiskadeks, mis kerkisid naha pinnalt üles ja kadusid jäljetult. Nahk paistis veatult sile, ei märkigi verest ega punetusest. Poiss lõi näost särama. „See oli nüüd küll võluvägi!”

„Täitsa võluväe tunne on,” nentis Anya sellesama õõvastava naeratusega.

„Ta ei puudutanudki poissi,” imetles kapten.

„Anya,” ütles Hoede. „Kuula tähelepanelikult. Kohe anname valvurile korralduse, et ta viiks läbi järgmise katse.”

„Mhmh,” ümises Anya.

„Seersant,” käskis Hoede, „lõigake poisil põial ära.”

Poiss ulgus ja puhkes uuesti nutma. Enesekaitseks toppis ta käelabad kintsude alla peitu.

Ma peaksin sellele lõpu tegema, mõtles Joost. Peaksin leidma võimaluse, kuidas Anyat kaitsta, kuidas neid mõlemat kaitsta. Aga edasi? Tema on eikeegi, vahtkonnas uustulnuk, majas uustulnuk. Pealegi, avastas ta häbipuhanguga, ei tahaks ma seda töökohta kaotada.

Anya üksnes naeratas ja kallutas pea kuklasse, nii et sai seersandile otsa vaadata. „Tulista klaas puruks.”

„Mis ta nüüd ütles?” küsis kaupmees.

„Seersant!” käratas kapten.

„Tulista klaas puruks,” kordas Anya. Seersandi ilme lõtvus. Just nagu kaugusest lauluviisi kuulates kallutas ta pea viltu, võttis püssi õlalt ja sihtis vaatlusakent.

„Pikali!” kisendas keegi.

Joost viskus maha ja kattis pea kätega, tulistamine kõmises kõrvus vasaralöökidena ning selga ja käelabadele sadas vihmana klaasikilde. Tema mõtteis valitses paaniline segadus. Mõistus üritas seda eitada, ent ta ju teadis, mida nüüdsama näinud oli. Anya oli andnud seersandile käsu klaas puruks lasta, oli sundinud teda seda tegema. Aga sellist asja ei saa ju olla, korporalnikutest grišade erialaks on inimkeha. Nad võivad sul südame seisata, hingamist aeglustada, kondid puruks murda, kuid mõistust mõjutama nad ei pääse.

Viivuks valitses vaikus. Siis oli Joost nagu kõik teisedki korruga jalul ja küünitas õlalt püssi haarama. Hoede ja kapten karjusid ühekorraga.

„Tüdruk alluma sundida!”

„Tulistada!”

„On teil ka aimu, kui palju raha see tüdruk väärt on?” nähvas Hoede. „Vaigistage ta maha! Mitte tulistada!”

Anya tõstis käed, punased varrukad langesid avali. „Oodake,” ütles ta.

Joosti hirm hajus. Nojah, ennist oli ta kõvasti kartnud, aga see hirm jäi nüüd kuidagi kaugeks. Teda täitis ootusärevus. Ta ei osanud arvata, mis nüüd juhtuma hakkab või millal täpselt, teadis vaid, et midagi on tulemas ning esmatähtis on selleks valmis olla. Olgu see siis halb või hea, tal üks-puha. Joosti süda oli murest ja ihast vaba. Ta ei igatsenud mitte kui midagi, ei tahtnud midagi, mõistus vaikis, hingetõmbed olid rahulikud. Vaja oli vaid oodata.

Ta nägi, et Anya tõuseb ja võtab pisipoi siülle, kuulis õrna kudrutust, kui ta poisile mingit ravkakeelset hällilaulu ümises.

„Hoede, tee uks lahti ja tule sisse,” ütles tüdruk. Joost kuulis neid sõnu, sai neist aru ja unustas need ära.

Hoede astus ukse juurde, võttis riivi eest ja sisenes teraskongi.

„Tee, nagu kästakse, siis on varsti kõik läbi, ja?” pomises Anya naerata-des. Tüdruku silmad olid põhjatud mustad lombid, nahk otsekui süttinud, kumendav, hõõgav. Joostile tuli mõttevälgatus: *ilus nagu kuu*.

Anya kehtas poisi endale kindlamini siülle. „Ära vaata,” pomises ta, suu lapse juuste vastas. „Nii,” ütles ta Hoedele, „võta nuga kätte.”

Kaz Brekker põhjust ei vaja. Sellist juttu sosistati Ketterdami tänavail, kõrtsides ja kohvipoodides ning nendel pimedatel ja veritsevatel tänavasoolikatel, mis moodustasid Tündri nimetuse all tuntud meelelahutuspiirkonna. Poisil, keda hüüti Rāpakäeks, polnud vaja luba ega põhjust, et kellelgi jalaluu murda, liitlasest lahti öelda või inimese elusaatust tühipalja kaardipööramisega muuta.

Loomulikult nad eksivad, mõtles Inej Beurskanali musta vee kohal üle silla astudes. Siitkaudu jõudis börsiesisele inimtühjale peaväljakule. Iga vägivallategu on sihilik ja iga teene küljes ripub nii rohkesti nõorikesi, et tee või nukunäidend. Kazil on põhjused alati olemas. Kas need ka head on, selles ei või küll eales kindel olla. Eriti mitte täna öösel.

Tüdruk kontrollis, kas noad on paigas, ja luges mõttes need kõik nimepidi ette nagu ikka, kui oli oht peagi hätta sattuda. Praktiline harjumus, ühtlasi aga ka trööst. Noad on tema seltsilised. Hea teada, et nemad on kõigeiks valmis, ükskõik mida öö ka toob.

Inej nägi, et Kaz ja teised on kogunenud börsi idasissepääsu tähistava suure kivist võlvkaare lähedusse. Nende pea kohal oli kivisse nikerdatud kolm sõna: *Enjent*, *Voorhent*, *Almhent*. Töökus, ausus, rikkus.

Inej hoidus väljakuäärsete võretatud poeakende ligidusse, vältides tänavalampides hubiseva gaasitule valguslaike. Käigupealt takseeris ta Kazi kaasatoodud meeskonda: Dirix, Rotty, Muzzen ja Keeg, Anika ja Pim ning tänaõhtuste läbirääkimiste jaoks valitud sekundandid, Jesper ja suur Bolliger. Nad tõuklesid, müksisid üksteist, naersid ja trampisid jalgu, et saada jagu linna sel nädalal üllatanud näpistavast külmast – talve viimsest hingetõmbest enne seda, kui kevad tõemeeli alustab. Kõik nad olid lööma-mehed ja mürgeldajad, sagulaste jõugu – inimeste, keda Kaz kõige rohkem usaldas – nooremate liikmete seast välja nopitud. Inej täheldas raudtorude, pommtükiga kettide, roostes naeltega needitud varrega kirveste ja vöö vahele torgatud nugade helki ning siin-seal relvatoru õliläikelist välgatust. Vaikselt lipsas tüdruk nende hulka, kammides pilguga börsihooneäärseid varje, ega kusagilt paista mustotste jõugu nuhke.

„Kolm laeva!” seletas parajasti Jesper. „Šuude saadetud, kükitasid Esimeses sadamas, kahurid õieli, punased lipud lehvimas, purjedeni kulda täis tuubitud.”

Suur Bolliger tõi kuuldavale tasase vile. „Selle oleks küll taht’ ära näha.”

„Selle oleks küll taht’ pihta panna,” parandas Jesper. „Pool kaubanduskoda oli kohal, pabistasid ja kraaksusid, mõtlesid, mida küll teha.”

„Kas nad ei tahagi, et šuud võla ära maksaksid?” küsis suur Bolliger.

Kaz raputas pead, tume juus laternalgel helkimas. Ta oli kalkide joonte ja meisterlikult kokku sobitatud lõikeservade kogum – terav lõua-joon, kõhetu keha, villane mantel mugavalt keha järgi. „Jah ja ei,” sõnas ta soolaveskina krigiseval häälel. „Ikka hea ju, kui mõni riik su ees võlas on. Läbirääkimised tulevad sõbralikumat sorti.”

„Võib-olla ei vaevu šuud enam kuigi sõbralikud olema,” ütles Jesper. „Neil poleks vaja olnud kogu nodi ühekorraga saata. Mis sa arvad, kas nemad suskasid selle saadiku surnuks?”

Kazi pilk leidis eksimatult Ineji inimsummast üles. Ketterdam oli juba mitu nädalat suursaadiku palgamõrva tõttu elevel, toimunu oli Kerchi ja Zemeni vahelised suhted peaaegu hävitanud ning ajas kaubanduskoja möllama. Zemenid süüdistasid kertše, kertšilased kahtlustasid šuusid. Kaz ei

hoolinud, kellele vastutus langeb, mõrv lummas teda sellega, et ta ei osanud välja rehkendada, kuidas see toime pandi. Raekoja ühes rahvarohkemas koridoris, enam kui tosina valitsusametniku silme all astus zemenite kaubandusesinduse suursaadik tualettruumi. Kedagi teist polnud ei sisenenud ega lahkunud, ent mõne minuti pärast uksele koputanud adjutant ei saanud mingit vastust. Kui uks maha murti, leiti suursaadik näoli valgetelt põrandaplaatidelt, nuga seljas, vesi kraanist ikka veel jooksmas.

Kaz oli läkitanud Ineji pärast tööpäeva sündmuspaika uurima. Teist sissepääsu tualettruumil polnud, nagu ka mitte aknaid ega tuulutusavasid, ja isegi Inej poleks vallanud nippi torustiku kaudu sisse imbuda. Ja ometi oli zemenite suursaadik surnud. Kaz ei sallinud lahendamatuid mõistatusi ja sepiitses koos Inejiga mõrva seletuseks sadu teooriaid, ent mõistus ei jäänud mitte ühegagi neist rahule. Kuid täna õhtul oli neil tähtsamaid muresid.

Inej nägi, et Kaz annab Jesperile ja suurele Bolligerile märku relvadest vabaneda. Tänavaseadus nägi ette, et sedasorti läbirääkimistel on mõlemal leitnandil sekundantideks kaks lihtsõdurit ja kõik nad on relvadeta. Läbirääkimised. Juba see sõna tundus otsekui pettus – kummaliselt peenutsev, just nagu muinasese. Polnud vahet, mida tänavaseadus ette nägi, täna õhtul oli õhus tunda vägivalla hõngu.

„Noh, püssid siia,” kamandas Dirix Jesperit.

Raske ohkega võttis Jesper relvavööd puusalt. Tuli tunnistada, et ilma nendeta nägi ta pisut võõrik välja. Zemeni päritolu täpsuslaskur oli pruuni naha ja pikkade jäsemetega ega püsinud hetkegi paigal. Jesper vajutas huuled vastu oma kullakallite revolvrите pärilkäepidemeid, õnnistades mõlemat nukra suudlusega.

„Vaata, et sa mu kallikeste eest hästi hoolitsed,” manitses Jesper relvi Dirixile üle andes. „Peaks ma neil ühtainumastki kriimu või mõlki nägema, täkin „Palun andeks” sulle kuuliaukudega rinna sisse.”

„Ei sa täiks laskemoona raisata.”

„Ja poole sõna pealt oleks ta niikuinii surnud,” ütles suur Bolliger, langetades kirve, vedrunoa ja oma eelistatuima relva – jämeda keti, millel raskuseks küljes vägev tabalukk – Rotty ootel kämmalde vahele.

Jesper pööritas silmi. „Mõte on selles, et tuleb sõnum edastada. Mis mõtet oleks surnul, pool andekspalumist keset rinda?”

„Kompromiss,” sõnas Kaz. „Täki lihtsalt „andeks” – ajab asja ära küll, aga kuule kulub vähem.”

Dirix naeris, ent Inej täheldas, et ta hoiab Jesperi revolvreid väga hellalt.

„Aga see?” viipas Jesper Kazi jalutuskepi poole.

Kazi naer oli tasane ja tõsine. „Kes hakkaks sandile keppi keelama?”

„Igaüks, kel aruraasuke peas, juhul kui sina see sant oled.”

„Siis on igatahes hea, et kokkusaamisele tuleb Geels.” Kaz tõmbas vestitaskust kella. „Kesköö on kohe käes.”

Inej pööras pilgu börsi poole. Üldjoontes oli tegu vaid suure nelinurkse õuepealsega, mida ümbritsesid laohooned ja laevakontorid, kuid päevasel ajal oli see terve Ketterdami süda, mis kihas jõukatest kaubahärradest, kes ostsid-müüsid linna sadamatest läbi kulgevate kaubavedude osakuid. Praegu aga ligines kaheteistkümne kellalöögi aeg ja börs oli inimtühi, välja arvatud väljakuservas ja katustel patrullivad vahisõdurid. Kinni makstud, et nad tänaõiste läbirääkimiste ajaks silma kinni pigistaksid.

Börs oli terves linnas üks neid väheseid kohti, mida Ketterdami rivaa-litsevad jõugud polnud lakkamatute jageluste käigus veel ära jaotanud ja osakaupa enda valdusse kahminud. Seda peeti neutraalseks territooriumiks. Inej aga ei tundnud, et tegu oleks neutraalse alaga. Pigem oli tal tunne otsekui metsavaikus, vahetult enne seda, kui püüis silmuse kõvasti kinni veab ja jänes kiljuma hakkab. Siinne paik näis olevat lõks.

„See on eksitus,” lausus ta. Suur Bolliger võpatas, ta polnud Ineji kohalviibimist märganud. Inej kuulis inimsuimas sosistatavat nime, millega sagulased eelistasid teda kutsuda – mardus. „Geelsil on midagi plaanis.”

„Otse loomulikult,” soostus Kaz. Tema hääli oli kare ja krigises, just nagu hõõrutaks kive vastamisi. Inej mõtles tihti, kas tal ka pisikesel poisina selline hääli oli. Kui ta ongi kunagi pisike poiss olnud.

„Oli meil siis üldse vaja täna siia tulla?”

„Oli jah, sest nii tahab Per Haskell.”

Vana mees, vanad kombed, mõtles Inej, ilma et oleks seda välja öelnud, ja kahtlustas, et teised sagulased mõtleavad samamoodi.

„Laseb meid kõiki maha tappa,” lausus ta.

Jesper sirutas pikad käsivarred pea kohale ja naeratas laialt, hambad tumeda naha taustal eriti valged. Vintpüss oli tal veel loovutamata ja kui see tal niiviisi risti üle selja rippus, meenutas tema siluett vilajat pikakoivalist lindu. „Statistiliselt on tõenäoline, et ta laseb meist siiski ainult mõne maha tappa.”

„Sellega ei sobi nalja teha,” kostis Inej. Pilk, mille Kaz talle heitis, oli lõbus. Inej sai aru küll, kuidas selline manitsus kõlab – tõredalt ja sekeldavalt, nagu oleks ta mõni vanamutt, kes möödakäijaid oma verandalt täniatab. See talle ei meeldinud, samas aga teadis ta, et tal on siiski õigus. Pealegi on omajagu õigust ka vanadel naistel, vastasel korral ei õnnestukski neil nii kaua elus püsida, et kortse korjata ja eestrepil kisada.

„Inej, ega Jesper nalja viska,” ütles Kaz. „Ta arvutab šansse välja.”

Suur Bolliger raksutas vägevaid sõrmenukke. „Noh, mind ootavad Kooperomis ees laagriõlu ja katlatäis kanamune, nii et mina küll ei tohi täna öösel surma saada.”

„Kihla tahad vedada?” küsis Jesper.

„Ei hakka mina omaenda surma peale kihla vedama.”

Kaz nipsas kaabu peas otseks ja puudutas kinnastatud sõrmedega kiireks tervituseks kaabuserva. „Miks ka mitte, Bolliger? Me teeme seda iga päev.”

Tal oli õigus. Ineji võlg Per Haskelli ees tähendas seda, et iga kord, kui Inej uue töö teha võttis, iga kord, kui ta Liistakus oma toast välja astus, mängis ta sõna otseses mõttes oma eluga. Täna negi öö polnud erand.

Kui Tasukiriku kellad helisema hakkasid, lõi Kaz jalutuskepiga vastu sillutisekive. Inimrühm vakatas. Jutuajamise aeg oli läbi. „Geels ei ole tarkpea, aga nii palju tal ikka nuppu on, et tüli teha,” sõnas Kaz. „Ükskõik mida te ka kuulete, teie ei sekku kismasse enne, kui ma korralduse annan. Püsige valvel.” Järgnes põgus noogutus Ineji poole. „Ja püsi peidus.”

„Ei leinajaid ...” lausus Jesper ja viskas püssi Rotty kätte.

„... ei matuseid,” pomisesid ülejäänud sagulased vastuseks. Nende jõugus tähendas see „õnn kaasa”.

Enne kui Inej jõudis varjusesse sulanduda, tonksas Kaz oma varesepeakujulise käepidemega jalutuskepiga talle vastu käsivart. „Pea katusel olevaid valvureid silmas, äkki on Geels nad ära ostnud.”

„Sel juhul...” hakkas Inej ütleva, kuid Kaz oli juba läinud.

Inej heitis pettumusest käed taeva poole. Tal oli sadakond küsimust, aga nii nagu ikka, oli Kaz tänagi vastustega kitsi.

Inej sörkis börsiväljaku kanaliäärse müüri poole. Läbirääkimiste aegu tohtisid siia siseneda vaid leitnandid ja nende sekundandid, ent juhaks, kui mustotsad midagi sepitsema peaksid, ootavad ülejäänud sugulased väljas otse idapoolse võlvkaare juures, relvad lahinguvalmis. Geelsi hambuni relvastatud mustotste jõuk on, teadagi, läänepoolse sissepääsu juurde kogunenud.

Inej leiab ise võimaluse, kuidas sisse pääseda. Jõukude aukodeksi mängureeglid pärinesid Per Haskelli ajast. Pealegi oli Inej mardus – seadustest kehtis temale üksnes gravitatsioonijõud ja oli päevi, mil ta sedagi trotsis.

Börsiväljakut ääristavate hoonete alumised korrused olid jäetud aken-deta ladudele, niisiis valis Inej välja vihmaveetoru, mida mööda üles ronida. Miski sundis teda siiski kõhkleva, enne kui ta käe toru ümber põimis. Inej võttis taskust konditulukese ja raputas seda, nii et torule langes kahvaturheline valguskuma. Toru läikis õlist. Muud võimalust otsides hakkas Inej piki müüri kõndima ja leidis haardeulatusest kivikarniisi, millele astudes oleks ehk ulatunud Kerchi sümbolit ehk kolme lendkala kujutava sambani. Tüdruk tõusis kikivarvule ja kobas ettevaatlikult karniisipealset. Seda kattis klaasikillupuru. *Mind teatakse oodata*, mõtles ta sünge rahuloluga.

Sagulastega oli ta liitunud vähem kui kahe aasta eest, kõigest mõni päev pärast oma viieteistkümnendat sünnipäeva. Ta oli seda teinud rohkem küll selleks, et üldse ellu jääda, kuid ometi pakkus rahuldust teadmine, et juba nii lühikese ajaga on temast saanud keegi, kelle vastu tuleb ettevaatusabinõud tarvitusele võtta. Noh, aga kui mustotsad arvavad, et saavad mardust selliste nippidega takistada, siis eksivad nad küll päris rängalt.

Tõmmanud oma tepitud vesti taskutest välja kaks ronimispiiki, kiilus ta algul ühe ja end üha kõrgemale hiivates teisegi ora müüritelliste vahele, edasipürglevad jalad kividelt pisimaidki toetuspunkte ja konarusi avastamas. Nagu köielkõndi õppiv laps, oli ta kunagi paljajalu alustanud. Ent Ketterdami tänavad olid selleks liiga külmad ja märjad. Paari hullu kukkumise järel oli Inej maksnud fabrikaatorist grišale, kes ühes Wijnstraati napsipoes salajasi tööotsi ette võttis, ja lasknud valmistada paari nahksusse, millel olid nupulised kummitallad. Need olid täpselt jala järgi ja püsisid kindlalt mis tahes pinnasel.

Börsi teisel korrusel hiivas Inej end aknalauale, mis oli justament nii lai, et sinna sai end napilt istuma toetada.

Kaz oli teinud, mis suutis, et teda õpetada, ometi polnud tüdruk sissemurdmises päris sama osav ja tal kulus tubli mitu katset, et sulgur lahti muukida. Viimaks kuulis ta rahuldustpakkuvat klõpsu, aken paiskus valla ja nähtavale ilmus inimitühi kabinet. Ruumi seinu katsid maakaardid, millele olid märgitud kaubaveoteed, ning tahvlid, kus seisis kriidikirjas aktisiahinnad ja laevanimed. Inej libistas end aknast sisse, pani akna uuesti riivi ja hakkas astuma, liikudes ettevaatlikult ümber mehitamata kirjutuslaudade, millel lebasid korralikes virnades tellimused ja kviitungid.

Ta jõudis kitsa kahe poolega ukseni ja astus rõdule, kust avanes vaade börsihoone keskel laiuvale siseõuele. Igal laevakontoril on oma rõdu, siit teevad väljahõikajad teatavaks uued merereisid ja kaubapartiide kohalejõudmise või riputavad välja musta lipu, mis tähendab, et laev läks koos lastiga merel kaotsi. Seepeale puhkeb börsihoone siseõuel meeletu kaubitsemine, käskjalad kannavad kuuldu linnas laiali ning sellest olenevalt kaupade, futuurtehingute ja väljuvate merereiside aktsiate hinnad kas tõusevad või langevad. Praegu aga valitses siin täielik vaikus.

Sadama poolt tuli tuul, tõi kaasa mere lõhna ja sasis Ineji kuklasse krunni keeratud palmikust valla pääsenud juuksekarvakesi. All väljakul oli näha laternate kõikuvaid valgusvihke ja kuulda Kazi jalutuskepi kopsatusi sillutisekividel, kui ta oma sekundantide saatel üle väljaku sammus. Vastasküljel märkas tüdruk teisi laternaid, mis neile vastu liikusid. Mustotsad olid kohale jõudnud.

Inej tõmbas kapuutsi pähe. Ta vinnas end käsipuule ja hüppas hääletult naaberrõdule, siis järgmisele, liikudes ümber siseõue Kazi ja sekundantide kannul, püsites neile nii lähedal kui võimalik. Kazi tume mantel laperdas meretuules, täna õhtul lonkas ta eriti rõhutatult, nii nagu ikka, kui ilm külmale pööras. Oli kuulda Jesperit, kes elavat vestlust ülal hoidis, ja suure Bolligeri summutatud naerumürinat.

Teisele väljakuservale lähenedes nägi Inej, et Geels oli valinud kaaslasteks Elzingeri ja Oomeni – täpselt nagu ta oligi arvanud. Mustotste ja peale nende enesestmõistetavalt ka voostrite, potikaanelaste, noakajakate, sendilõvide ja Ketterdami teistegi tänavajõukude iga liikme tugevad ja nõrgad küljed olid Inejile teada. Tema asi oli teada, et Geels usaldab Elzingeri tänu sellele, et need kaks olid üheskoos mustotste hierarhias kõrgele tõusnud, ja üks sellepärast ka, et Elzinger oli nagu kaljurünk – ligemale seitse jalga pikk, tihkete lihastega, lai lömmilöödud nagu kindlalt kaela otsas, mis oli jäme kui sammak.

Ühtäkki oli Inejil hea meel, et Kazil on kaasas suur Bolliger. Et Kaz oli üheks sekundandiks valinud Jesperi, see teda ei üllatanud, närvilisusest hoolimata näitas Jesper, olgu revolvritega või ilma, end lahingus alati parimast küljest, ja Inej teadis, et Kazi nimel teeks Jesper mida tahes. Sama kindel tunne polnud tal aga siis, kui Kaz nõudis teiseks kaasa suurt Bolligeri. Suur Bol oli Vareseklubis väljaviskaja, ta sobis väga hästi selleks, et joobnuid ja pillajaid välja toimetada, oli aga ülearu raske sammuga, et kuigivõrd kasu tuua, kui tõsisemaks kismaks läheb. Olgu, vähemalt oli ta piisavalt pikk, et Elzingerile silma vaadata.

Geelsi teisele sekundandile ei tahtnud Inej eriti mõelda, Oomen tegi ta närviliseks. Kehaliselt ei olnud Oomen nii hirmuäratav kui Elzinger. Tegelikult paistis ta omajagu hernehirmutise moodi – küll mitte kõhetu, vaid rohkem niisugune, nagu oleksid ta kehaosad vale nurga all kokku pandud. Käisid kõlakad, et kord litsunud ta ühe mehe pealuu paljaste käte vahel puruks, pühkinud peopesad tolle särgi rinnaesisesse puhtaks ja joonud edasi.

Inej üritas närvivat kõhedust vaigistada ning kuulas pealt, kuidas Geels ja Kaz väljakul tühjust-tühjust räägivad, sellal kui sekundandid mõlemad läbi patsutavad, uurides, ega kellelgi midagi kaasas pole.

„Kelm,” ütles Jesper, võttis Elzingeri varrukast tibatillukese noa ja viskas eemale.

„Puhas,” kuulutas suur Bolliger, Geelsi läbikompamisega valmis saanud, ja võttis käsile Oomeni.

Kaz ja Geels rääkisid ilmast, kahtlusest, et pärast üüri kergitamist olla Kooperomis pakutavad napsid veega lahjendatud, tiirutades ääri-veeri ümber siiatuleku tegeliku põhjuse. Teoreetiliselt aetaks nüüd juttu, palutaks vastastikku vabandust, lubataks Viienda sadama piirikokkulepetest kinni pidada ja mindaks siis üheskoos napsi võtma – või nii oli vähemasti Per Haskell tungivalt teha soovitanud.

Aga mida Per Haskell ka teab, mõtles Inej, vaadates, kas katustel patrullivate vahimeeste kujud paistavad taeva taustal välja. Haskell juhib sagulasi, aga viimasel ajal istub ta parema meelega soojas toas, rüüpub leiget laagriõlut, meisterdab mudellaevukesi ja vestab kõikidele, kes aga vähegi võtavad vaevaks kuulata, pikki lugusid oma kaubareisidest. Ta paistis arvavat, et territooriumisõdu saab veel tänapäevalgi lahendada nii, nagu varem tehti: lühikese kisma ja sõbraliku käepigistusega. Inej aga tajus viimse kui meelega, et selliseks olukord ei kujune. Isa ütles, et täna õhtul lähevad varjud omatahtsi liikvele. Õige varsti juhtub siin midagi halba.

Kaz seisis, kinnastatud käed jalutuskepi käepideme nikerdatud varesepeal. Pealtnäha tundis ta end täiesti pingevabalt, kaabuserv kitsast nagu varjamas. Enamik Tündri piirkonna jõuguliikmeid armastas uhkeldada: kirev vest, võltskivikestega kaunistatud uurikett, kõikmõeldava tegumoe ja mustriiga püksid ... Kaz oli erand – vaashoituse võrdkuju, tume vest ja püksid ikka rangelt lihtsa lõikega. Algul pidas tüdruk seda maitse küsimuseks, siis aga tabas ära, et nii saab Kaz hoopis tähtsate kaubahärrade arvel nalja. Talle pakkus lõbu näha välja nagu üks nende hulgas.

„Ma olen ärimees,” oli Kaz kunagi Inejile öelnud, „ei rohkem ega vähem.”

„Kaz, sa oled varas.”

„Aga mida ma siis just praegu ütlesin?”

Nüüd nägi ta välja otsekui tsirkuseartistide ette jutlust pidama ilmunud preester. *Nooruke preester*, mõtles tüdruk ärevussööstuga. Geelsi oli

Kaz nimetanud vanaks ja närvetuks, aga täna õhtul oli too kõike muud kui seda. Mustotste leitnandil võisid ju tärgata silmanurkades kanavarbad ja põskhabeme varjus lõualoti alged, ent ta nägi välja enesekindel ja vilunud. Temaga võrreldes paistis Kaz ... nojah, seitsmeteistkümneaastane.

„Mängiks õige ausat mängu, ja? Ega me muud tahagi kui tsutike rasvasemat suutäit,” sõnas Geels vastu oma laimirohelise vesti peegelläikelisi nööpe trummeldades. „Teist ei ole aus kröönida iga rahaloopijast lõbureisijat, kes Viiendas sadamas laevalt maha astub.”

„Viies sadam on meie jagu, Geels,” vastas Kaz. „Sagulased saavad neile tuvikestele, kes siit lusti otsima tulevad, esimesena käe külge.”

Geels vangutas pead. „Noor oled alles, Brekker,” lausus ta leplikult naerma pahvatades. „Sa ei saa vist aru, kuidas need asjad siin käivad. Sadamad kuuluvad linnale ja meil on nende peale sama palju õigust nagu teistel. Eks meil kõigil tule endale elatist teenida.”

Tehniliselt võttes oli see jutt õige, ent toona, kui Kaz Viienda sadama üle võttis, oli see olnud kasutu paik, mille linn oli enam-vähem maha jättnud. Kaz laskis seda süvendada, sadamasillad ja kai ehitada, ning selle jaoks pidi ta Vareseklubi pandiks pannes pangalaenu võtma. Per Haskell tegi talle suurte kulutuste eest tubli peapesu ja sõimas lolliks, end viimaks siiski leebus. Kazi jutu järgi oli vanamees öelnud talle täpselt niimoodi: „Vaata, et suur tükk suud lõhki ei aja.” Ent ettevõtmine tasus end juba vähem kui aastaga. Nüüd pakkus Viies sadam kaikohti nii kaubalaevadele kui ka paljudele teistele alustele, mis kogu maailmast kohale sõitsid, pardal lõbureisijad või sõdurid, kes janunesid Ketterdami vaatamisväärsusi näha ja meelelahutusi maitsta. Sagulased pääsesid neile esimestena ligi ning juhatasid nad – ja eeskätt nende rahataskud – jõugu valduses olevatesse bordellidesse, kõrtsidesse ja mängupõrgutesse. Viies sadam tegi vanast Haskellist väga rikka mehe ja kindlustas sagulastele Tündris tõsiste tegijate kuulsuse, ning seda moel, mida polnud suutnud isegi mitte Vareseklubi menokus. Kasumiga aga kaasnes soovimatu tähelepanu. Juba aasta otsa tegi sagulastele tüli Geels oma mustotstega, kes tungisid Viiendasse sadamasse ja valisid välja tuvikesi, kelle peale neil tegelikult õigust polnud.

„Viies sadam on meie jagu,” kordas Kaz, „seal pole midagi rääkida. Olete meie kaubateede peal ees ja lõikasite vahelt ära terve *jurda*-laadungi, mis oleks pidanud kaks ööd tagasi kohale jõudma.”

„Pole aimugi, millest sa räägid.”

„Tore ju ärbelda, Geels, aga ära nüüd tule minuga lolli mängima.”

Geels astus sammu ettepoole. Jesper ja suur Bolliger tõmbusid pingule.

„Poiss, ära tõmble,” ütles Geels. „Me kõik teame, et vanamehel ei jätku ehtsa mürgli tarvis närvi.”

Kazi naer oli kähe nagu kuivanud puulehtede sahin. „Aga siin mängin sinu vastu mina, Geels, ja mina sul niisama mekutada ei lase. Tahad sõda, siis helbi terve kauss heaga tühjaks.”

„Aga mis siis, Brekker, kui sind parajasti ei ole? Igaüks teab, et just sina oled Haskelli tegemiste selgroog – kui see katki teha, varisevad sagulased kohe kokku.”

Jesper turtsatas. „Närvid, selgroog ... Mis edasi, põrn või?”

„Vait,” urahtas Oomen. Reeglid nägid ette, et kui läbirääkimised on juba alanud, ei tohi keegi peale leitnantide midagi öelda. Jesper ütles hääletult, üksnes huuli liigutades „palun vabandust” ja esitas üksikasjaliku pantomiimi, kuidas ta endal suu lukku paneb.

„Olen üsna kindel, et sa ähvardad mind, Geels,” ütles Kaz. „Aga ma tahan päris kindel olla, enne kui otsustan, mida selles suhtes ette võtta.”

„Oled endas nii kindel, mis, Brekker?”

„Endas ja ei milleski muus.”

Geels pahvatas naerma ja müksas Oomenit küünarnukiga. „No kuula ainult seda ülbet tattnokka. Brekker, ega need tänavad sinu omad ei ole. Sinusugused põnnid on kirbud, muud midagi. Iga mõne aasta järel ilmub teid jälle uus sats peale ja seni te endast vägevamatele närvidele käite, kuni mõni suur peni võtab vaevaks end kratsida. Ja üht ma sulle ütlen: mind ennast hakkab see sügelemine justkui ära tüütama.” Ta pani käed rinnale risti ja temast levis lausa lainetena rahulolu. „Ütleks teile õige, et siinsamas on kaks vahisõdurit, linnalt saadud püssid otse sulle ja su poistele sihitud?”

Ineji kõhus jõnksatas. Kas seda oligi Kaz silmas pidanud, öeldes, et ehk on Geels valvurid ära ostnud?

Kaz kiikas katuse poole. „Palgata linnavahid enda eest tapatööd tegema? Ütleksin, et mustotstesuguse jõugu kohta päris kallis ettevõtmine. Ei tea, kas teie varakambrid sellele ka vastu peavad.”

Inej ronis käsipuule, jättis turvalise rõdu seljataha ja võttis kursi katusele. Kui nad peaksid tänase öö üle elama, lööb ta Kazi omaenda käega maha.

Börsihoone katusel oli alati kaks *stadswacht*'i. Sagulaste ja mustotste antud kruged tagasid, et nood ei hakka sellisele küllaltki igapäevasele toimingule nagu läbirääkimised vahele segama. Geels aga vihjas millelegi sootuks muule. Oli tal tõesti õnnestunud linnavahid altkäemaksu eest oma täpsuslaskuriteks värvata? Kui nii, siis kahanesid sagulaste väljavaated tänasest ööst eluga välja tulla ahtamaks kui noateravik.

Nagu enamikul Ketterdami majadest, nii oli ka börsihoonel terav viilkatus, et vihmavesi kiiresti maha valguks, niisiis patrullisid katusel valvavad vahisõdurid kitsukesel käiguteel, kust avanes vaade siseõuele. Inej ei hakanud sinna minema. Olgugi lihtsam, jätnuks see tee ta liiga nähtavale. Ta ronis hoopis mööda libedaid katusekive poolele teele üles ja hakkas roomama. Keha ohtliku nurga all kaldu, liikus ta edasi otsekui ämblik, hoides vahtide käigukoridoril silmanurgast pilku peal ja kuulatades poole kõrvaga, mis juttu all aetakse. Võib-olla oli Geelsi ähvardus siiski vaid bluff? Võib-olla aga kummarduvad need kaks valvurit just praegu üle käsipuu, Kaz, Jesper või suur Bolliger sihikul?

„Eks vaeva oli omajagu,” möönis Geels. „Praegu oleme väikesed tegijad ja linnavahid ei ole odav lõbu. Aga asi on hinda väärt.”

„Asi olen mina?”

„Asi oled sina.”

„Olen meelitatud.”

„Ilma sinuta ei pea sagulased nädalatki vastu.”

„Mina ütleks, et hoog on sees ja enne kuud aega see maha ei käi.”

Üks mõte hakkas Ineji peas valjusti ringi kolistama. *Kas ma jääksin paigale, kui Kazi enam ei oleks? Või jääksin võlgu ja pistaksin plehku? Riskiksin*

võimalusega Per Haskell'i kantpeadele vahele jääda? Kui ta ennast kiiremini ei liiguta, saabki ta seda õige varsti teada.

„Ülbe agulirott.” Geels naeris. „Kohe lähed mul hoopis teist nägu.”

„Lase käia,” ütles Kaz. Inej riskis alla vaadata. Kazi hääl oli sootuks teise tooniga, heatahtlikkusest polnud enam jälgegi.

„Noh, Brekker, kas ütlen neile, et nad su tervema jala sisse kuuli kihutaksid?”

Kus need vahid on? mõtles Inej sammu kiirendades. Ta tormas üle järsu katuseviilu. Börsihoone oli peaaegu terve kvartali pikkune, territoorium oli korruga silmas pidamiseks liiga suur.

„Jäta juba jutt, Geels. Käsi neil tulistada.”

„Kaz ...” ütles Jesper närviliselt.

„Lase käia! Leia endas mehisust ja anna käsk kätte.”

Mis mängu Kaz küll mängib? Kas ta nägi seda ette? Eeldas, et küllap leiab Inej õigeaks ajaks tee valvurite juurde?

Tüdruk vaatas uuesti alla. Geelsist kiirgus ootusärevust. Mees hingas sügavalt sisse-välja ja ajas rinna õieli. Inejil läks samm segi ja tal tuli päris kõvasti vaeva näha, et mitte üle katuseserva alla libiseda. *Geels teebki selle ära. Nüüd kohe näen pealt, kuidas Kaz surma saab.*

„Tuld!” hüüatas Geels.

Kärgatas lask. Suur Bolliger tõi kuuldavale karje ja varises maha.

„Pagan!” hüüatas Jesper, langes Bolligeri kõrval ühele põlvele ja vajutas käe oigava mehemüraka kuulihaavale. „Vääritu tõbras!” karjus Jesper Geelsile. „Sa rikkusid praegu neutraalse territooriumi seadust!”

„Kes ütleb, et teie omad esimesena ei tulistanud?” küsis Geels. „Ja kes seda pärast enam teab? Ükski teist ei lahku siit omal jalal.”

Geelsi hääl oli imelikult kile. Mees püüdis end vaos hoida, aga Inej kuulis ta sõnades paanilise hirmu tuikeid, äraehmatatud linnu tiivarapsatusi. Miks? Mõni hetk tagasi oli ta ju alles nii tähtsust täis olnud.

Siis märkaski Inej, et Kaz polnud üldse paigast liikunud. „Geels, sa ei näe kuigi hea välja.”

„Pole mul häda midagi,” vastas Geels. Ent oli siiski. Ta paistis kahvatu ja vabises, pilk vilas sinna-tänna, justkui otsides midagi varjurikkast katusekäigust.

„Ah et pole?” küsis Kaz viisakal vestlustoonil. „Asjad ei lähe just plaanipäraselt, mis?”

„Kaz,” ütles Jesper. „Bolliger jookseb hullusti verd ...”

„Tore,” kostis Kaz.

„Kaz, tal on meedikut vaja!”

Kaz pidas haavatut kõigest napi pilgu vääriliseks. „Vaja pole tal muud kui vaakumine lõpetada, ja üldse olgu rõõmus, et ma ei lasknud Holstil teda pähe tulistada.”

Isegi nii kõrgelt vaadates paistis ära, et Geels võpatas.

„Eks ole, nii selle valvuri nimi ju on?” küsis Kaz. „Willem Holst ja Bert Van Daal – need kaks linnavahti, kes täna öösel valves on. Need, kelle äraostmiseks sa mustotste rahakirste luhvitasid?”

Geels ei lausunud sõnagi.

„Willem Holst,” sõnas Kaz valjusti, nii et tema jutt heljus katuselegi, „armastab mängupõrguid peaaegu sama pööraselt nagu Jesper, nii et sinu raha oli talle vägagi teretunud. Aga Holstil on märksa suuremaidki probleeme – nimetagem neid pakilisteks vajadusteks. Üksikasjadesse ma ei lasku. Saladus on hoopis midagi muud kui münt, käibele lastult selle väärtus väheneb. Pead mind lihtsalt uskuma, kui ma ütlen, et ta saladus ajaks isegi sinul südame pahaks. Õigus, Holst?”

Vastuseks oli veel üks püssipauk. Kuul tabas munakive Geelsi jalgade ees. Geels mökitas ehmatuses ja hüppas tahapoole.

Seekord tekkis Inejil parem võimalus näha, kust tulistati. Lask tuli hoone läänekülje kandist. Kui Holst on seal, asub teine valvur – Bert Van Daal – hoone idaküljel. Kas Kazil oli õnnestunud ka see mees kahjutuks teha? Või loodab Kaz tema, Ineji peale? Tüdruk kiirustas üle katuseviilu.

„Lase ta lihtsalt maha, Holst!” röögatas Geels meelegeitest kiledal häälel. „Lase talle kuul pähe!”

Kaz turtsatas vastikusest. „Kas sa mõtled tõsimeeli, et see saladus sureb koos minuga? Lase käia, Holst,” hõikas ta. „Lase mulle kuul pealuusse. Veel enne, kui mu laip jõuaks maha prantsatada, kihutavad virgatsid su naisele ja su vahtkonnakaptenile sõnumit viima.”

Lasku ei järgnenud.

„Kuidas?” küsis Geels mõrult. „Kuidas sa üldse teada said, kes täna öösel vahis seisavad? Mina pidin end näost siniseks maksma, et need nimed teada saada. Sul polnud lihtsalt võimalik minust rohkem pakkuda.”

„Ütleme siis nii, et minu rahal on rohkem mõjujõudu.”

„Raha on raha.”

„Ma kaubitsen informatsiooniga, Geels, nende asjadega, mida tehakse siis, kui arvatakse, et keegi pealt ei näe. Häbi kaalub ükskõik kui vägeva mündi iga kell üles.”

Inej sai aru, et Kaz kehkleb, ikka selle nimel, et temale aega võita, kui ta seal üle katusekivide kargleb.

„Kas sulle teeb nüüd muret teine vahimees? Va tubli Bert Van Daal?” küsis Kaz. „Ehk on ta praegu seal üleval ja mõtleb, mida küll teha. Tulistaks mind? Tulistaks Holsti? Või on hoopis nii, et äkki rääkisin ma temalegi augu pähe ja ta sätib end valmis, et sinule, Geels, rinna sisse auk põmmutada?” Kaz kummardus lähemale, justkui hakkaks Geelsile suurt saladust usaldama. „Annaks Van Daalile käsu kätte, saaks viimaks teada?”

Geels maigutas suud nagu karpkala ja hüüdis kõminal: „Van Daal!”

Just siis, kui Van Daal vastamiseks huuli paotas, lipsas Inej tema selja taha ja pani talle noa kõrile. Napilt oli Inejil läinud korda mehe siluetti märgata ja mööda katusekive temani laskuda. Pühakute nimel, Kaz jätab tegutsemiseks ikka väga napi ajavaru.

„Tsst,” sosistas tüdruk Van Daalile kõrva. Ta tonksas vahile kergelt vastu külge, et too tunneks teist pistoda, mis otse tema neeru kohal vastu ihu vajutas.

„Palun,” ägas mees. „Ma ...”

„Mulle meeldib, kui mehed ilusti paluvad,” ütles Inej. „Aga praegu pole selleks õige aeg.”

Alla vaadates oli näha, kuidas paanilisest hirmust hingeldava Geelsi rinnakorv kerkib ja vajub. „Van Daal!” hüüdis Geels uuesti. Ta pöördus taas Kazi poole, näol vahkviha. „Alati sammu võrra ees, mis?”

„Geels, ma ütleksin, et sinuga võrreldes saan lausa lendstardi.”

Ent Geels vaid naeratas – tema näole ilmus kerge naeratus, napp ja rahulolev. Võidumehe naeratus, taipas Inej värske hirmuga.

„Võidujooks ei ole veel läbi.” Geels torkas käge kuuetaskusse ja tõmbas välja raske musta püstoli.

„Viimaks ometi,” lausus Kaz. „See suur ilmutus. Nüüd võib Jesper ometi järele jätta, kaua ta seal Bolligeri kohal koogutab nagu nutunaine.”

Jesper vaatas relva jahmunud, maruvihase pilguga. „Bolliger otsis ta läbi. Ta ... Oh, suur Bol, va kõlupea,” oigas ta.

Inej ei uskunud oma silmi. Vahisõdur, keda ta vangis hoidis, viiksatas korraks. Vihast ja üllatusest oli tüdruk alateadlikult haaret tugevdanud. „Rahu,” ütles ta ja laskis sõrmed veidi lõdvemaks. Ent kõikide pühakute nimel, tal tuli isu nuga millestki läbi lüüa. Suur Bolliger oli ju see, kes oli Geelsi läbi patsutanud. Polnud võimalustki, et püstol oleks võinud tal kahe silma vahele jääda. Bolliger oli nad reetnud.

Kas sellepärast oligi Kaz tänaseks iga hinna eest just suurt Bolligeri kaasa tahtnud – et leiaks avalikult kinnitust tõsiasi, et Bolliger on mustotste leeri üle läinud? Kohe kindlasti oli ta just sel põhjusel lasknud Holstil Bolligerile kuuli makku läkitada. Aga mis siis? Noh, nüüd on, jah, kõikidele teada, et suur Bol on reetur, Kazile aga sihhib relvatoru endiselt rinda.

Geels muheles. „Kaz Brekker, põgenemisvirtuoos. Kuidas sa siis seekord välja vingerdad?”

„Välja saan sama teed kaudu kuidas sissegi.” Kaz ei teinud püstolist välja, tema tähelepanu koondus mehemürakale, kes maas lamas. „Ise ka tead, Bolliger, mis sul häda on?” Ta suskas suure Boli kõhuhaava jalutuskepi otsaga. „See polnud mingi retooriline küsimus. Kas sa tead, mis on su kõige suurem probleem?”

„Ei-ii ...” lalises Bolliger.

„Arva ära,” käskis Kaz tungiva sosinaga.

Suur Bol ei öelnud midagi, tõi vaid kuuldavale järjekordse katkeva vingatuse.

„Olgu, ma ütlen ise: sa oled laisk. Mina tean seda, kõik teised teavad ka. Seega tuli mul endalt küsida, miks mu kõige laisem väljaviskaja tõuseb kaks korda nädalas väga vara ja kõmbib rohkem kui kahe miili kaugusele Cilla praekööki hommikust sööma, eriti veel, kui võtta arvesse, et Kooperomis on munarog palju maitsvam. Suur Bol hakkab vara tõusma,

mustotsad hakkavad Viendas sadamas musklit näitama ja kaaperdavad siis meie suurima *jurda*-partii. Seost polnud kuigi raske leida.” Ta ohkas ja lausus Geelsile: „Näe, mis juhtub, kui rumalad inimesed hakkavad suuri plaane tegema, *ja?*”

„Mis tähtsust sel nüüd enam on, eks?” küsis Geels. „Asi kisub inetuks, ma lasen päris ligidalt. Võib ju juhtuda, et sinu vahisõdurid võtavad minu või mu poisid rajalt maha, aga sellesinase kuuli eest sina juba kõrvale ei põika.”

Kaz astus Geelsile päris lähedale, nii et püstolitoru vajutas talle otse vastu rinda. „Mitte mingil juhul, Geels.”

„Arvad, et ma ei lase?”

„Oh, küllap laseksid rõõmuga, nii et su must süda laulaks sees. Aga ei sa lase. Täna öösel küll mitte.”

Geelsi sõrm hakkas päästikul tõmblema.

„Kaz,” ütles Jesper. „Kogu see laskmisjutt hakkab juba närvidele käima.”

Seekord ei vaevunud Oomen Jesperile suupruukimise eest märkust tegema. Üks mees oli juba rivist väljas, neutraalse territooriumi seadust oli rikutud. Juba heljus õhus püssirohu kirbe lehk ja koos sellega küsimus, mida keegi välja ei öelnud, just nagu ootaks vikatimees isiklikult vastust: kui palju verd täna öösel valatakse?

Kauguses huilgas sireen.

„Burstraat, maja number üheksateist,” lausus Kaz.

Geels oli siiani jalalt jalale tammunud, kuid tardus nüüd liikumatult paigale.

„See on sinu sõbranna aadress, eks ole, Geels?”

Geels neelatas. „Pole mul mingit sõbrannat.”

„Oh, on ikka, on ikka,” kudrutas Kaz. „Kenake on ta sul ka. Või, nojah, sinusuguse tümika jaoks piisavalt kenake. Paistab hell ja hea. Sa armastad teda, eks?” Isegi katuseharjalt vaadates nägi Inej Geelsi vahajal näol higikirmet. „No muidugi armastad. Ükski teine nii kena naisuke poleks sinusuguse kõntsa poole vaadanudki, aga tema on teistsugune. Tema silmis oled sa hurmav. Minu meelest on see puhtakujuline

hullumeelsuse tundemärk, aga armastusel on kord juba kummalised teed. Kas ta armastab oma ilusat pead sinu õlale toetada? Kuulata su päevamuljeid?”

Geels vaatas Kazi sellise näoga, nagu näeks teda tõeliselt alles nüüd esimest korda. See poiss, kellega ta siin juttu ajas, oli olnud upsakas, hoolimatu ja naljatlev, kuid mitte hirmutav – ei, hirmu polnud ta äratanud. Nüüd aga oli kohal koletis, tühjapilguline ja kartmatu. Kaz Brekker oli haihtunud ja Rāpakāsi tulnud musta tööd tegema.

„Ta elab Burstraatil, majas number üheksateist,” lausus Kaz oma kruusaselt krigiseva häälega. „Kolmas korrus, lillekastides kasvavad kurerehad. Praegu seisavad kaks sagulast tema ukse taga ning kui ma ei kõnni siit välja ühes tükis ja õiglaselt kohelduna, panevad nad tervele majale tule otsa, katuseni välja. See lahvatab paari sekundiga leekidesse, põleb mõlemast otsast ja vaene Elise jääb keskele lõksu. Tema blondid juuksed süttivad kõigepealt, just nagu küünlataht.”

„Sa blufid,” ütles Geels, kuid tema püstolit hoidev käsi lõi värisema.

Kaz tõstis pea ja hingas sügavalt sisse. „Aeg kisub juba hiliseks. Sa ju kuulsid sireeni. Tuul toob sadama lõhnu, mere ja soola lõhna, ja võib-olla ... kas ma haistan suitsu lõhna või mis?” Tema hääles oli rahulolu.

Oh, pühakute nimel, Kaz, mõtles Inej õnnetult. Mida sa ometi tegid?

Taas tõmbles Geelsi sõrm päästikul ja Inej tõmbus pingule.

„Tean, Geels, tean,” sõnas Kaz osavõtlikult. „Kõik see plaanide sepitsemine ja pistiseandmine, aga kasu ei midagi. Selle peale sa praegu ju mõtledki. Kui paha tunne on koju kõmpida, teades, mis sai kaotatud. Kui vihaseks veel su boss saab, kui sa tühjade pihkudega ja sedavõrd vaesemana välja ilmutad. Küll oleks mõnus, kui saaksid mulle kuuli südamesse kihutada. Võid seda teha. Vajuta päästikule. Me võime kõik koos teise ilma minna. Viidagu meie surnukehad siis pealegi Vikatimehe pargasele ja põletatagu, nii nagu lähevad siitilmast kõik kerjused. Või suudad sa oma uhkuse pihta saadud hoobist üle saada, lähed Burstraatile tagasi, paned pea oma tüdrukule sülele, uinud, hing endiselt sees, ja näed unes, et maksad kätte? Oleneb sinust, Geels. On meile määratud täna öösel koju minna?”

Geels otsis Kazi pilku ja mis see ka oli, mida ta seal nägi, vajutas ta õlad kühmu. Endalegi üllatuseks oli Inejil temast korraga kahju. Tulles oli

Geels olnud uhkusest puhevil, ellujääja, Tündri tšempion. Lahkudes on ta vaid Kaz Brekkeri järjekordne ohver, ei enam.

„Ühel päeval sa veel saad, mis saama pead, Brekker.”

„Ikka,” vastas Kaz, „kui maailmas peaks vähegi õigust olema. Ja eks me kõik tea, kui tõenäoline see on.”

Geelsi käsi vajus alla. Püstol rippus kasutult küljel.

Kaz astus sammu tagasi ja pühkis särgiesist, kuhu püstolisuu oli toetunud. „Mine, ütle oma kindralile, et hoidku mustotsad Viendast sadamast eemal ja et me ootame temalt tolle kaotatud *jurda*-partii eest kompensatsiooni, pluss viis protsenti selle eest, et neutraalsel territooriumil relvadega vehiti, ja veel viis protsenti selle eest, et terve su punt on sihukesed erakordsed tõllid.”

Seejärel tegi Kazi jalutuskepp õhus äkilise kaare. Geels röögatas, tema randmeluu praksatas ja püstol kukkus kolinal sillutisekividele.

„Ma alistusin!” röökis Geels kätt hoides. „Ma alistusin!”

„Proovid mind veel tüssata, murran sul mõlemad randmed, siis pead endale abilise palkama, kui kusele tahad.” Kaz lükkas kaabu jalutuskepi käepidemega nõtksti ülespoole. „Aga võib-olla õiendab armas Elise selle asjatoimetuse sinu eest ära.”

Kaz laskus Bolligeri kõrvale kükki. Suur mees tihkus nutta. „Vaata mulle silma sisse, Bolliger. Kui sa tänase ööga verest tühjaks ei jookse, siis on sul homse päikeseloojanguni aega, et Ketterdamist minema kobida. Peaks ma kusagilt kuulma, et sind on siinkandis nähtud, leitakse sind Cilla praeköögis õlletööstusest.” Siis vaatas ta Geelsile otsa. „Kui sa Bolligeri aitad või kui ma saan teada, et ta mustotstega mehkeldab, siis ära loodagi, et ma sind üles ei leia.”

„Palun, Kaz,” oigas Bolliger.

„Bolliger, sul oli kodu, aga sa lajatasid lammutuspommiga keset esiust. Minult ära kaastunnet otsima tule.” Ta tõusis ja uuris taskukella. „Poleks osanud arvata, et siin nii kaua läheb. Hakkan parem minema, muidu võib vaesel Elisel ülearu palav hakata.”

Geels vangutas pead. „Brekker, sul on midagi viga. Ma ei tea, kes sa oled, aga õigesti tehtud sa ei ole.”

Kaz keeras pea viltu. „Sina, Geels, oled eeslinnast, eks? Tulid kesklinna õnne proovima?” Ta silus kinnastatud käega mantlirevääri. „Tjah, mina olen sedasorti kaabakas, kellesuguseid vorbitakse ainult Tündris.”

Hoolimata laetud relvast mustotste jalge ees, pööras Kaz neile selja ja lonkas munakivisillutist mööda idapoolse võlvkaare poole. Jesper kükitas Bolligeri kõrvale ja patsutas korraks õrnalt tolle põske. „Tobu,” ütles ta kurvalt ja läks Kazi kannul börsiõueli välja.

Inej jäi katusele ja vaatas pealt, kuidas Oomen võttis Geelsi püstoli maast üles ja pani kabuuri ning kuidas mustotsad omavahel vaikselt paar sõna vahetasid.

„Ärge minge ära,” palus suur Bolliger härdalt, „ärge jätke mind maha.” Ta üritas Geelsi püksimansetist kinni kahmata.

Geels raputas end lahti. Bolliger jäeti kägarassetõmbunult külitama ja munakivisillutisele verd niristama.

Enne Van Daali vabakslaskmist kahmas Inej tal vintpüssi käest. „Mine koju,” käskis ta vahisõdurit.

Mees vaatas korraks ehmunult selja taha ja pistis käiguteed mööda punuma. Kaugel all asus suur Bol vaevaliselt üle börsi siseõue roomama. Ta võis ju olla piisavalt rumal, et Kaz Brekkeriga riidu minna, ent ta oli Tündris siiski küllalt kaua vastu pidanud ja see nõudis tahtejõudu. Suur Bol võib sellest supist koguni välja tulla.

Läheks appi, arutles Ineji sisehääli. Alles mõni hetk tagasi olid nad olnud relvavennad, tundus vale ta siia lihtsalt maha jätta. Inej võinuks ju ligi minna, pakkuda, et lõpetab ta vaevad kiiresti, ja surija kätt hoida. Ta võinuks kohale tuua meedikku, kes Bolligeri päästaks.

Selle asemel lausus Inej kiire palve oma pühakute keeles ja alustas järsku laskumist mööda müüri väliskülge. Inejil oli kahju poisist, kes võib surra üksinduses, ilma et keegi teda viimsel tunnil lohutaks, või ka ellu jääda, ent eladagi terve elu lindpriina. Aga töö polnud täna õhtul veel tehtud ja mardusel polnud reeturite jaoks aega.